

**Σουαρές του Φασουλῆ,
πού μαζεύθηκαν πολλοί.**

Τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς κι' ὁ Φασουλῆς ἡ λέρα
ἔκαμε 'στὸ σαλόνι του τρικουβερτη βεγκέρα,
καί μ' ὀλην τὴν εὐγένειαν τοῦ ἐκλεκτοῦ του γένους
τοικοῦτα προσεφώνησε πρὸς τοὺς προσκεκλημένους.

«Λοιπὸν καλῶς δρῖσκατε 'στὸ σπητικό μου ὄλοι,
ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ, μαριόλιας καὶ μαριόλοι.
Πρὸ γρόνων εἶχα κατὰ νοῦν βεγκέρα νὰ σὰς κάμω,
ἄλλ' ὁμως ἐπερίμενα τῆς κόρης μου τὸν γάμο,
μὰ τώρα πού ἐγκαινία ἐσκέρθη νὰ τελῶσω
συγχρόνως ἀπερῶσινα καὶ νὰ σὰς προσκλήσω.

«Κι' ἐν πρώτοις ἀπὸ τὸ πρῶι μεγάλη φασαρία,
δουλαγιάς μὲ φούνταις ἄρχισε κι' ἡ δοῦλα κι' ἡ κυρία,
ἐκάρφωνα ξεκάρφωνα 'στὸν ἕνα κι' ἄλλον τοῖχο
καὶ ἦσχο δὲν μ' ἄφριαν νὰ γράψω ἕνα στίχο,
καὶ τὰ παιδιὰ 'στὴν ταρχῆ εὐρῆκαν τὸν καιρὸ τους
καὶ κάθε τόσο ἤθελαν νὰ κάνουν τὸ νερό τους.

«Ἀπ' τὰ σεντούκια βγήκανε καμπάλαις μπεζάδες
ἀπὸ ἐκείνους πού φερουν καμπόσι ἀμαζάδες,

καὶ μὲ φωναῖς ἀνάμικταις καὶ διαφόρους ἦχος
καὶ μὲ σφυρὰ καὶ μὲ καρφὰ τοὺς κάρφωνα 'στὸς τοίχους,
καὶ μὲς 'στὸ τόσο ζαφνικό καὶ τὸν μεγάλο ζῆλο
ἐκ τοῦ προχεῖρου 'πιάστηκε κι' ἡ γάτα μὲ τὸν σκύλο.

«Βλέπω δ' ἐγὼ τὰ τρέγοντα μὲ σταυρωμένα χέρια,
σκερθεῖς δ' ἐξ ἄλλου σκυθρωπὸς πὸς λείπων καντυλέρια,
τὸ εἶπα 'στὴν γυναῖκα μου μὲ ὕψος κακομοίρη
κι' αὐτὴ μού ὑπενομίσε τὸν σπητικοκακίρη.

«Μὰ καὶ καρέκλαις ἔλειπαν καθὼς καὶ πολυθρόνας
κι' ἂν ἔλθουν εἶπα κατὰ νοῦν κι' ἡ ντιστεγὰ κενώνιας,
δὲν ἔχουν τόπο νὰ σταθοῦν καὶ θέσι νὰ καθίσουν
καὶ τὰ φρικτὰ ἐγκαινία θὰ μού τὰ βλαστημήσουν.

«Ταῦτα εἰπὸν ἀπίστευτα εὐθὺς τοὺς δευροφόρους
εἰς τοὺς πλησίον γείτονας καὶ φίλους διαφόρους,
κι' ἀπὸ καρέκλαις γέμισε τὸ σπητι ἐν τῷ ἄμα,
τὸν φίλων εὐαγενειῶν ἀνάμικτόν τι κρέμα.
Καὶ ἠτραμάσθη εὐτω πως ἡ ξακουστὴ βεγκέρα
καὶ αἰς ξεκουμισθήκατε καὶ ἤλατ' εἶδα πέρα.

(Ἐδῶ μὲ ὕψος εὐπρεπίς καὶ περιγραφικὸν ἐκτίθενται ὀνόματα καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ποῦ ἂν ἐγράφοντο ἐδῶ θὰ ἦτον ὄντως κἀλλιστον, ἀλλ' ὅμως παραλείπονται διὰ τὸ ἀσκαυδάλιστον. Ἄραυ δὲ τίλος τόνομα ὑμνήθη καθενὸς τὸν κάτωθι ἐπιλογῶν προσῆται ταπεινός.)

«Ὅλοι καλῶς ὄριστε εἰς τὸ ἀρχοντικὸ μου καὶ τὸν κακὸ σας, τὸν κειρὸ καὶ πρῶτα τὸν ὄϊκό μου. Ἄν ὅμως τύχη ἐξαίρνα νὰ μὴν εὐχαιριστῆσθε ἢ πόρτα εἶναι ἀνοικτὴ καὶ μὴ στενοχωρῆσθε, ἄς κατεθῆ ὁ' εἰς οὐρανοῦ ἡ θεία εὐλογία καὶ πάντες ἀνακραζώμεν «καὶ εἰς ἄλλα μὲ ὑγεῖα.» Ἐγὼ δὲ βλέπων πρὸ καιροῦ τὸ μάταιον τοῦ κόσμου σας φιλικασπάζομαι μετὰ τῆς γυναικὸς μου.»

Καὶ μία ὄϊκη, ποῦ εἶναι φρέικη.

Ὁ ἀδελφεὸς τοῦ Θεοδώρ, ποῦ γέλοιο δὲν ἀπνέει, ὅπου κανὲν μικρόδιον ποτὶ δὲν τὸν γυρνᾷ, δὲν ἔβρω εἰ τοῦ ἄκνιστος, δὲν ἔβρω πῶς ἐπιχόστη, καὶ ὅτ' καλὰ καθόμινα ἐνήγαγε τὰ Ἄστρι, γρηὶ καὶ αὐτὸ δὲν ἔβρω πῶς ὅτ' ὀνοματὶ τοῦ ἴμπικε καὶ τοῦτε τὸ μικρόδιον τοῦ τύρου πῶς δὲν ἔβριχε.

Καὶ ἔρχεται συζήτηση καὶ φοβερὴ παρλιὰ καὶ εἰ πολὺ συλλογισμὸς οἱ θεατοὶ ἐμπῆκαν, καὶ ἔδωκεν μὲς ὅτ'ο νερὸ μὴν ἀφουρῆ πατάκα καὶ ὅτ' ἕνα κἂν μικρόδιον ἀπάνω τῆς δὲν ἔβριχαν. Ἄλλ' ὁ γρητὴρ ἐπίμενε πῶς πάλι τὸ νερὸ ἀπὸ βρομομικρόβια δὲν εἶναι καθαρὸ.

Καὶ εἶπαν οἱ Κορονισταὶ μ' ἀλαλήτῳ μεγάλο καὶ τῶρα τὸ μικρόδιον εὐρίθη δίχως ἄλλο, μὰ ἔφουσαν καὶ τῆς Ἐλπίδος τὰ φλογερὰ φουστά πῶς ὁ γρητὴρ ἐπάτασε ἀπάνω ὅτ'ην πατάκα. Καὶ ἐκάθισαν καὶ Δικασταὶ μὲ τόσο σοβαρὸ νὰ κρίνουν ἐν μικρόβια σαλεύουν ὅτ'ο νερὸ.

Εἰς δὲ τὸ Δικαστήριον μὲ θερωδὸς ὕψος ἔρραπανηρόος ἔστειλε καὶ ὁ σκελετώδης Τύρος, καὶ γύρω τὰ συντάγματα τῶν μικρόδιον ὄλα, καὶ τοὺς Ἄστειους ἔβελαν νὰ πᾶν ὅτ'ην καρμανιόλα, καὶ ἡ δικη ἔρχετο παντοῦ μὲ τὰ περὶ τῆς φήμης πρὸς ὄξαν τῆς Κορονιστῆς καὶ ἄσπιλου ἐπιστήμης.

Μὲ μεγάλη συντριβὴ γὰ τὸν γέρο Ραγκαβῆ.

Μ' ἕνα κοντύλι φλογερὸ τὴν νεότητὸς τοῦ ἐπέρασε, μὲ τῶν Μουσῶν τὸν ἔρωτα χαμογελῶντας ἔγερασε, καὶ τὴν καρδιά τοῦ φτέρωνε μὲς ὅτ'α βαθεῖα γεράματα ὁ πόθος ὁ ἀχόρταγος, ὅπου γεννοῦν τὰ γράμματα.

Χέρια πολλὰ ἐσκόρπισαν τριγύρω τοῦ λουλούδια, ἡ τιμημένη Ἄρετὴ τὸν γέροντα ἰσαθάνωσε, καὶ ἡ Μοῦσα ποῦ τραγούδησε τὰ τόσα τοῦ τραγούδια τὴν ἀσημένια τοῦ κορφῆ φιλῶντας ἐστεφάνωσε.

Ὁ Ῥωμαῖός γνωστὸς ὄλε κάνω — πῶς ὅτ'ο σπῆτὶ μου ἀνίθη,
ὅτ'ην Νεάπολι ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδ'ε συναρῆται
μὲ ἐνεδοχέτο Σέδη, — ὅτ'ο λᾶδι τρεῖς ὅτ'ο ἔβδη,

μὲ Χρημῶν μὲ μὴ μάνθρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὴ χῆρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πρωστατίου, κοινοστὸς κολῶς.